

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

MIRE HIVATTATTUNK?

Nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy *üdvösséget szerezzünk* a mi Urunk Jézus Krisztus által. I. Thess. 5 : 9.

*

Nem tisztátalanságra, hanem *szentségre* hívott el minket az Isten. I. Thess. 4 : 7.

*

Hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos *világosságára* hívott el titeket. I. Pét. 2 : 9.

*

Ti *szabadságra* hivattatok atyámfiai. Gal. 5 : 13.

*

Hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal *való közösségre*. I. Kor. 1 : 9.

*

Arra hivattatok el, hogy *áldást* örököljete. I. Tim. 6 : 12.

*

Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az Ő országába és *dicsőségébe* hív titeket. I. Thess. 2 : 12.

*

Hű az, aki elhívott titeket és Ő meg is cselekszi azt. I. Thess. 5 : 19.

Kitörölni.

Iskolaéveink alatt a radírgumi nélkülözhetetlen volt. Ugy gondoltuk, hogy létezni sem tudnánk nélküle. Vastag, elhibázott vonalak a rajzórán, foltok a rajzlapon eltűntek; hibás összeadási műveleteknél a számtanórán biztos segítségnek bizonyult. Milyen nagy szolgálatot teljesített a radír, mennyi bajtól és kellemetlenségtől mentett meg.

Később az életben hiába keresem, hiába jártam ilyen segítőkész köz után. Pedig mennyi folt, ferdeség, tévedés, barátságtalan, rideg felelet, meggondolatlan cselekedet — tovább folytathatnám vég nélkül a felsorolást — tenné szükségessé valamely jó törölőszert használatát. Sokszor megpróbáltam meg nem történné tenni valamit, elfeledtetni másokkal megbánt bűneimet — hiába! Nincsen olyan törölőszert, amellyel meggondolatlan szavainkat, cselekedeteinket meg nem történné tehetnénk. Ott maradnak mások szívében a fájdalmas nyomok. Szomorúan látam, hogy az én szívem is telve van ilyen sűrűn megírt lapokkal, amelyeket nem tudok onnét kiszakítani. Mit tegyek a sok folttal és hibával? Várjak az ítélet napjáig? És azután? Óh, bár csak kitörölném, kipusztíthatnám!

Szomorúságomba ujjongó háladal tört utat: »Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, odaszegezvén azt a keresztfára.«

Lehetséges ez? Igaz ez? Mindent rendbehozott, mindent eltörölt, mindent megsemmisített? Kijavította, ami rossz volt, hófehérre mosta, ami szennyes volt. Óh, mi ez ahhoz a megkönnyebbüléshez képest, amit az iskolában elrontott

feladataink rendbehozásánál éreztünk!

Szívem megtelt hálával és örömmel. Hogy adjam tovább másoknak ezt az örömet? Az Ur hamarosan megmutatta. A szomszédasszony igazságtalanul megbántott. Azt hittem, nem tudom megbocsátani és elfelejteni soha.

De most? — Most tudom, hogy meg kell, — nem, meg szabad bocsátanom, mert nekem is megbocsátattott. Könnyű és vidám szívvel teszem meg ezt. S azóta olyan sok alkalmat találok a »radirozásra«.

Bárcsak mindinkább gyakorolnánk magunkat abban, hogy mások hibáit gyorsan és tökéletesen kitörölnénk emlékezetünkől; elfelejtenénk a szeretetlen szavakat ahelyett, hogy bosszút állni akarunk azok miatt; elhordoznánk neheztelés, szemrehányás nélkül mások ügyefogyottságát, amelyek miatt azelőtt annyit bosszankodtunk. Milyen könnyű lesz így a szívünk s milyen másképp fogjuk imádkozni: »Bocsásd meg a mi vétkeinket, *miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.*«

*****

Kihagyó keresztyének.

Két istentelen szomszéd állandó viszálykodásban élt egymással. Valaki megkérdezte tőlük, hogy imádkozzák így el a Miatyánkot. Az egyik azt felelte: »Hála Istennek, a Miatyánkon kívül még anynyi más ima van, amit imádkozhatom.« A másik azt mondta: »Amikor az ötödik kérésnél ezekhez a szavakhoz érek: miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek — kihagyom.« Ilyen kihagyó keresztyének közöttünk is vannak.

„A nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg; fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes!”

Jak. 3:8.

Hívek látogatása alkalmával egyszer egy hűséges bibliaórásom előtt vezetett el útam. Mivel régen láttam már őt, nem állhattam meg, hogy — megérdeklődve elmaradásának okát — be ne látogassak hozzá.

Látható örömmel vette, hogy délelőtti magányában felkerestem megosztva vele legalább néhány percre az egyedülletet, mert a házban történő javítások már hetek óta a lakáshoz kötik; amiatt maradt el a bibliaórákról is.

Ez a látogatásom azonban egy, az Ur által elkészített alkalom lehetett arra is, hogy beletekinthessem egy néma kereszthordozó csendes fájdalmába is.

Gyermekkori betegségéből kifolyólag testi fogyatékosága is van, ez azonban soha nem volt számára nehéz, tudja Isten kezéből megnyugvással venni. Magam is sokszor csodálkozva figyeltem, hogy erősen sánta lábával milyen derűsen, mosolyogva jön mindig az órára.

Életében a tövist más jelenti, és ezt ma tudtam meg a maga igazi valójában. Őszinte szívvel tárta fel előttem fájdalmát testvérhuga durva és szeretetlen viselkedése miatt vele szemben. Ez nem akart panasz lenni részéről, mert igyekszik Isten kezéből venni, de sokszor, — így ma is, — úgy érzi, hogy nincs ereje már tovább elviselni. Szinte érzi, hogy őrli, emészti az életerejét napról-napra egyre jobban! Mindennap remegő szívvel várja azt az időt, amikor huga hazajön hivatalából, mert az ottani izgalmak utóhatását mindig öneki kell elviselnie. Igyekszik kitérni útjából, csendes lenni előtte, — mindhiába! —

Mint szeretetlen, kíméletlen szönyilainak céltábláját mindig megtalálja őt.

Jó volt e keserű szavakra, melyeket a már elfojtani nem sikerült elkeseredés adott ajkára, — bizonyosságot tenni olyan békességről Krisztusnál, mely már e földi életben osztályrészünk lehet, függetlenül külső körülményeinktől, sőt, földi életünk keresztje, barminek hívják is azt, csak ezt a békességet segít nekünk mielőbb megtalálni.

Szomjas lélekkel hallgatta az Isten Igéjéből felolvasott biztatást és az ima után láthatólag megkönnyebbült, megértő lélek előtt öntve ki szíve keserűségét.

Megállított e bepillantás az emberi szív gonoszságába. És ez csak egy a sok közül. Komoly önvizsgálatra indított: betöltöm-e én a szeretet törvényét?

És te, kedves testvérem? Élet vagy halál illatja vagy családod, környezeted számára? Szeretetlen, ítélező magatartással és az által, hogy nem igyekszel magad Isten erejének segítségével féken tartani, hanem felizgatott idegeidnek szabad kitörést engedsz, nem őröd-e testvéred életerejét s így nem sietteted-e te is annak halálát? Komoly kérdések ezek lelkiismereted számára. Ne haladj el mellette könnyel, hanem felel reá Isten színe előtt, felebarátod iránt érzett felelősséged tudatában.

B. O. d. t.

A fővádló.

Egy hívő keresztyén sokat panaszkodott egyik testvére. Akinek panaszkodott, sokáig szó nélkül, türelmesen hallgatta. A végén megszólalt: »És te nem veszed észre, hogy vádolsz? Nem tudod, hogy ki a fővádló?« A panaszkodó megdöbbsent, elszégyelte magát s ajkán elhalt a panaszszó.

V Á D.

János 16:2—8.

Kétféle vád van: az ördögtől származó és a Szentlélektől való.

Az ördög a hazugság atyja, nem az igazságot, hanem a hazugságot sugdossa. Hamis váddal vádolja előttünk felebarátainkat. Így tett már a világ teremtésekor s így tesz azóta is. A világ hallgat rá. Milyen kegyetlen üldözéseket, kínzásokat kellett elszenvedniök az első keresztyéneknek s majd a protestánsoknak, Krisztusba vetett hitük miatt. Az ördög hamis váddal vádolta őket. S akiket ő vezet, akik rá hallgatnak, azok vádolják a Krisztusban hívőket. Így üldözték már az ókorban a prófétaikat is. A sötétséget világosságnak, a hazugságot igazságnak, a rosszat jónak tünteti fel.

Azonban az ördög nemcsak nagy általánosságban cselekszik így, hanem csendben, alattomban az egyes emberek szívében is végzi a maga széthúzást, viszálykodást, egyenlenséget támasztó munkáját. Nem találkoztunk még vele? Vádolja előttünk felebarátunkat, gonosz gondolatokat ébreszt és táplál bennünk, szeretetlenséget mások iránt. Ne higyjünk az ilyen vádagnak és ne foglalkozunk ezekkel a gondolatokkal. Ha szívünk békességét megzavarja, nyugalmit elveszi, tudhatjuk, hogy nem igaz az.

Márta megvádolta Máriát az Ur Jézus előtt. (Lukács 10:40.) Mária csendben eltűrte a vádat, nem felelt rá semmit, ügyét az Urra bízta. Ne felejsük el, hogy a fővádoló a Sátán. S ha másokat vádolunk, úgy a Sátán eszközei vagyunk.

Egészen más a Szentlélek vádja. Ő nem mást vádol előttünk, hanem minket, saját magunkat

magunk előtt. (Ján. 16:8.) Ez a vád nem nyugtalanságot okoz a szívünkben, hanem édes békét munkál, ha igazat adunk neki. Bevilágít az életünkbe, megmutatja az igazságot, rávilágít bűneinkre, megfedd értük. Ebből a vádból béke és hála fakad.

Mind a kétféle vád a szívünkben támad, de milyen nagy ellentét van a kettő között. Az ördög mást vádol, bennünket dicsér. Az Ur Szent Lelke pedig bennünket vádol, sohasem dicsér, felebarátunkkal szemben pedig szeretetre és megbocsátásra készítet.

Higyjünk az utóbbinak, — hisz ez az igazság, — hogy boldogok lehessünk s ne hallgassunk sohasem a nyugtalanságot okozó hazug vádakra, az ördög szavára!

K. G.

ISTEN SZERETETE.

Óh, szeretet végetlen óceánja,
Bűnös szívem tehozzád menekül,
S míg lelkem minden bűnét bánva-bánja,
Tebenned bízok egyes-egyedül.

Óh, hadd meneküljek áldott habjaidba,
Hogy összecsapjanak fejem fölött,
S hogy lelkem így, magát halálba adva,
Uj éltet adj, mely tiszta, szent, örök.

Es habjaidból új életre kelve,
Színültig teljen meg szívem veled,
Hogy olthatatlan lánggal égve, bennem
Urrá legyen szent, égi szeretet,

Mely elfeledi másokban is a vétket,
Mely tűrni tud, ha a kereszt nehéz,
Mely hisz még úgy is, ha sötétbe téved,
Mert szent reménnyel csak előre néz.

Isten szerelme véghetetlen árja,
Mely ott fakadt a Golgota tövén,
Óh hála, hála! téged megtalálva
Szent habjaidba elmerültem én.

Vargha Gyuláné.

A három szita.

Sokrateshez, a híres görög böleszhöz, amint a monda beszéli, egyszer felizgatott ember futott.

»Halld, Sokrates! El kell mondanom, amit a barátod — «Állj!» — szakította félbe a böles, »átszűrte-e a három szitán azt, amit nékem mondani akarsz?» «A három szitán?» — kérdezte amaz csodálkozva. »Igen, barátom. Lásuk, hogy az, amit mondani akarsz nékem, keresztül megy-e a három szitán. Az első szita az *igazság*. Meggyőződöttél-e arról, hogy amit mondani akarsz nékem, az igaz?» »Nem, így hallottam és...« Ugy! De bizonyára megpróbáltad akkor a második szitán. A második szita a *jóság*. Az, amit el akarsz mondani nékem — ha már nem tudod bizonyosan, hogy igaz, — legalább jó-e? Arra, hogy elmond nékem, irántam vagy a barátom iránti jóság indít-e?» Húzódozva felelt ismét az ember: »Nem, ebben az esetben — «Hm, hm», — válaszolta a böles, »legalább a harmadik szitán engedjük át és kérdezzük meg, hogy *szükséges-e* elmondanod nékem azt, ami téged úgy felizgat?» »Szükségesnek éppen nem szükséges.« — A böles elnevette magát: »Ha az, amit el akarsz nékem mondani sem nem igaz, sem nem jó, sem nem szükséges, hagyjuk eltemetve, ne terheld meg magadat s ne terheld meg engem is vele.«

Erő megbocsátani.

Francke Herman Ágoston idejében történt. Egy fiatal leány nagybátyjánál lakott az egyik közeli tanyán. A leányka később Halle-ba jött, ahol akkor nagy lelki megmozdulás volt. Ő is Isten Igéjének hatása alá került s elhatározta, hogy beszélni fog a lelkiesszel. Beszélgetés közben kitűnt,

hogy nagybátyját gyűlöli. A lelkes megmondta, hogy békessége addig nem lesz, amíg nagybátyjával meg nem békél s szívből el nem felelji mindazt a rosszat, amiben tőle részesült. Végül a lelkes a leánykát Francke-hoz küldte. Mit tett Francke? Azt mondta: »Gyermekekem, úgy-e nem tudsz megbocsátani nagybátyádnak?» »Nem« — válaszolt a leányka. »Azt hiszem én sem tudnék« — felelte Francke. »Hanem, jöjj, mondjuk el együtt a Megváltónak«. Letérdeltek mind a ketten, s amikor felálltak, a leányka ragyogó szemmel így szólt: »Megyek a nagybátyámhoz, hogy megbékéljek vele.«

Krisztus és a bűnösök.

Krisztus után a II. században élt Celsius, egyike a keresztyénység legnagyobb ellenségeinek, aki minden lehető módot felhasznált arra, hogy a keresztyéneket üldözzé. Így Krisztus szavait is elforgatta s egy alkalommal így magyarázta: »Jézus Krisztus azért jött, hogy a legfélelmesebb, a legrettenetesebb közösséget alapítsa meg, mert a bűnösöket hívta magához, nem a becsületes és igaz embereket. Olyanokat, akik elbuktak, elzüllöttek, választott ki magának, hogy még az alól a jó befolyás alól, amely a világban más jó emberek életéből hathatott volna rájuk, is ki legyenek zárva. Szép társaság!« »Van igazság ebben« — felelt rá Origenes »Jézus valóban a bűnösöket hívta, de megtérésre hívta őket. A legrosszabbakat gyűjtötte maga köré, de azért, hogy angyalokat formáljon belőlük. Jézushoz mentünk fősvényen s jókedvű adakozókká lettünk; haragosak voltunk, szelidekké tett; istentelenek voltunk, istenfélökké, szent életűekké formált.«

KÜLMISSZIÓ.

Keresztelési ünnep Afrikában.

Groth Hedvig kibetái (kelet-afrikai) misszionáriusnő meleg szeretettel írja le az újonnan megkeresztelt hájak nagy örömnapját. A templomban elől a keresztségre várók ültek. Pogány nevükön sorra szólította őket, miközben hal-kan megmondta a keresztelést végző misszionáriusnak a választott új nevet. »Olyan sajátságos érzés fog el mindig, ha a keresztségre várókat néven szólítom. A nagy, eljövendő napra kell gondolnom mindig, amikor majd néven szólítanak valamennyiünket. Bár mind az élet könyvében található név beírva! Keresztelő után nekiindultunk az egyik falunak, amelyikben több új testvérünk lakott. A templomból kilépve is voltunk már egy nagy csapattal, de ez a csapat útközben még folyton növekedett. Énekelve kerestük fel sorra a megkereszteltek hajlékát. Hisz annak a nagy örömmel: »Isten szeret bennünket«, kifejezést kellett adni. S a hájak jól ki is tudják fejezni az örömiüket, énekelnek és tapsolnak. A megkereszteltek vendégséggel várták a hívek seregét. Egyik a gyermekeket látta vendégül, másik az asszonyokat, megint másik a férfinépet. Mindenhol evett kb. 30 ember. Étkezés után a vendéglátók is velünk vonultak tovább. Hisz tisztogatni-való nem maradt hátra. Nagy bánánlevelek szolgálták tá-nyér és ivópohár gyanánt, s azokat csak félre kellett dobni használat után. Három napig tartott, míg a megkeresztelteket sorra felkerestük. Szépen telt el mindegyik nap. A nagy öröm, hogy ismét emberek mentettek meg, szüntelen hálára, dicséretre indította a szí-

veket. Gyülekezetünk véne újra — meg újra elbeszélte, milyen is volt az első három Krisztushoz tért hája keresztelője. Ő maga is egy volt közülük. Micsoda különbség akkor és most között! Akkor, amikor csak néztek, gúnyolták és nevelték őket. Most pedig a pogányok is részt vesznek az örömben. Utoljára egy fiatal legényt keresztünk fel. Ez másfalubéli: Ruandából való. Ennek az ifjúnak kiváltképen nagy volt az öröme. Mint idegen, barátokra talált s felvették a gyülekezetbe. Mivel ő az egyetlen evangélikus kereszttyén a nagy faluban, végigvonultunk énekszóval az egész falun. Az iskolásgyerekek csaknem rekedtre énekeltek már magukat. Intésemre: »Ne olyan erősen, hal- kaban szebb!« — azt a feleletet kaptam: »A gonosz lelkeket akarjuk elűzni. Ha hangosan énekelünk, legalább mind meghallják.«

Amíg ezekben a napokban állandóan az éneklő s boldogan zsi- vajgó gyülekezet vett körül, szinte kísérőmul szegődött az Ige: »Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek vígságos szóval!« Ime most szemem láttára telje- sedett be.

Bár növekednék, állna meg a hitben ez a kis fejlődő gyülekezet s lenne mindinkább magasztalá- sára az Ő dicsőségének!

*****

Ti gyermekek szót fogadjatok a ti születeknek mindenben; mert ez kedves az Urnak.

Kolossé 3:20.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Júl. 1. Jer. 38:1—13. Csel. 10:1—8. Péld. 24:10, 30—34. Sokan azt hiszik, hogy a lustaság nem is olyan nagy bűn. Pedig aminek rossz következményei vannak, az mind bűn. A testnek restsége elszegényedést, szükségét idéz elő anyagiakban, földi dolgokban; a lélek restsége elszegényedést lelkiekben, mennyei javakban. A lelki javakkal, amelyeket Isten elkészített számunkra, nem törődni, rájuk nem törekedni, nagy bűn Isten ellen, s nagy bűn önmagunk ellen. Magának árt a lelkileg rest ember, veszedelembé dönti magát s ha későn ébred rá mulasztására, helyrehozhatatlan kárt okoz magának.

Júl. 2. Jer. 38:14—28. Esaiás 12. Péld. 28:1—13. Aki az Urat keresi, az mindent megért. Milyen nagy biztatás ez arra, hogy az Urat keressük, mert hiszen mi emberek szeretnénk mindent megérteni. Csak az a baj, hogy a magunk bölcseségével akarjuk ezt, pedig az a bölcsesség csak a magunk szeméi előtt az, s csak arra szolgál, hogy bűneinket takarassuk vele, ez pedig sohasem vezet arra, hogy mindent megértsünk. Mert mindent megérteni annyit jelent, mint megtalálni az igazságot s mindent annak a fényében látni. Az igazság pedig Istenben van, azért kell Őt keressünk.

Júl. 3. Luk. 15:1—10. I. Pét. 5:5-11. Luk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Máté 13:1—9. Talán nagyon jól ismered ezt a példázatot, kedves olvasóm, de vajjon éppen azért, mert olyan ismerős, gondolkodtál-e már rajta elég komolyan? Megfigyelted-e, hogy az Ur Jézus milyen egyszerű, mindennapi dolgokhoz köti a maga mondanivalóit. S gondoltál-e már arra, hogy milyen nagy szeretet és alázatosság van ebben? Nem felülről lefelé beszél hozzánk, hanem leereszkedik a mi emberi gyarlóságunkhoz, értelmetlenségünkhöz, földhöz ragadtságunkhoz. De nem azért, hogy velünk együtt ott maradjon, hanem, hogy bennünket is fölemeljen magához.

Júl. 4. Zsolt. 34:12—23. Csel. 10:9-23. Máté 13:10—23. Magához fölemelni csak azokat tudja az Ur, akik nem húnnyják be a szemüket, nem dugják be a fülöket, nem keményítik meg a szívüket az Ő beszédei előtt. Az ilyenek megérthetik a példázatot értelmét. Földi dolgokról fölemelkedhetnek a lelki dolgokhoz, s Jézus magyarázata folytán megvizsgálhatják a saját szívüket,

hogy melyik földhöz hasonlít. Megvizsgáltad-e már te a magadét? Hiába hallgatod-e az Igét, vagy pedig lelki haszonnal? Légy őszinte, s ha bajt látsz a szíved állapotában, siess azon segíteni, úgy, hogy nyitott szívvel, engedelmes lélekkel kezdjed hallgatni az Igét.

Júl. 5. Jer. 39:1—10. Csel. 10:24-48. Máté 13:24—30. Milyen oktanalul cselekednek az olyan gazda, aki idő-nap előtt ki akarja tépni a konkolyt a búza közül. Okos gazda ezt nem cselekszi, mert tudja, hogy ezzel kárt okozna a búzában. S mivel a szolgák oktanalul akarnának cselekedni, megtanítja őket a helyes és célravezető eljárásra. Sok szolga van, aki lelki értelemben is ilyen meggondolatlanul ki akarná vetni a lelki közösségekből, az egyházból a konkolyt, s a mennyei gazda, az Ur Jézus ezzel a példázattal inti őket bölcseségre, türelemre. Hadd nőjön mindegyik az aratásig. Majd akkor eljön a szétválasztás ideje.

Júl. 6. Jer. 39:11—18. Csel. 11:1—18. Máté 13:31—43. A konkolyról szóló példázat és annak magyarázata közé még két más példázatot helyez el az Ur. Isten országának terjedéséről szólnak ezek. Az elvetett kicsiny magból nagy fa lesz, ez inkább a külső terjedést példázta s a nagy missziói munkamezőre tereli a figyelmünket. A másik inkább a belső növekedést, a keresztyén lelkék elmélyülését mutatja a bennük munkálkodó erő által. Két dolgot tanulj ebből: engedd Isten országát növekedni az egész életedben, s aztán terjeszd kifelé, azok között, akiket elérsz.

Júl. 7. Jer. 40:1—8. Csel. 11:19—30. Máté 13:44—46. Milyen értékes két példázat ez Isten országának értékéről! Elrejtett kincs, igazgyöngy az Isten országa, valóban érdemes megkeresni és ha megtaláltad, mindent odaadni érte. Milyen szomorú, hogy sokan azért nem jutnak a drága kincs birtokába, mert bár megtalálták és felismerték az értékét, alkudozni kezdenek a világgal, a bűnrel, hogy valahogy oda ne kelljen adniok mindent. Nem így vagy-e te is? Jézus drága áron vette meg a te lelkedet, saját élete árán, s te nem adnád oda az életedet Őnek?

Júl. 8. Jer. 42:1—6; 43:1—7. Csel. 12. Máté 13:47—52. Elmondhatod-e te is, mint a tanítványok: »megértettem«. Megértetted-e ezt az utolsó példázatot

is, s elfogadtad-e a nagy igazságot, hogy *lesz* ítélet. Ha a hitványok közé tartozol, akkor elrettentő számodra ez az igazság, de ha az igazak, a hit által megigazultak közül való vagy, akkor ujjonghat a szíved, mert be fogsz gyűjteni a nagy edénybe, az Isten megdicsőült országába. Ha még nem tudod, hogy ezek közé tartozol, fogadd el ezt hittel *még ma!*

Júl. 9. Róm. 1:1–17. Esaiás 65:17–19, 24–25. *Máté 13:53–58.* Az emberek legnagyobb része mindig a külsőségeket nézi. Mikor egy protestáns gyülekezetben papot választanak, akkor ezek a fontos kérdések: mutatós-e a külseje? magas termetű, széparcú-e? jó hangja van-e? kinek a fia? stb. Hogy milyenek a lelki tulajdonságai, a hite, alázatossága, szeretete, az másodrendű kérdés, Jézusban sem látták meg az isteni lelket, csak földi származásának egyszerű és alacsony voltát, és megbotránkoztak benne. S mi lett ennek a következménye? Az, hogy hitetlenségök miatt nem tehetett köztük csodát.

Júl. 10. Luk. 6:36–42. Róm. 8:18–27. *Máté 5:13–16.* Csel. 4:1–12. *Jer. 1:1–10.* Isten sokkal hamarabb tudja, hogy kit milyen munkára választott ki, mint az ember maga. Isten öröktől fogva tudja az ő választottjainak rendeltetését. S mikor ezt az embernek tudtára adja, akkor az a legtöbb esetben megrémül a feladat nagyságától. Kicsinynek, érdemtelennek érzi magát erre. S így van az jól. Aki maga választja a maga életfeladatát, az rendszeren megbukik, de akit Isten választ ki s rendel valamely feladatra, annak győzni kell. Nagy feladatot bíz a fiatal Jeremiásra, de a tény, hogy ő rendeli arra a helyre, záloga a sikernek.

Júl. 11. Zsolt. 36. Csel. 13:1–12. *Jer. 1:11–19.* Az Ur a prófétákkal rendszeren képek által érteti meg az ő gondolatait; ez volt a régi zsidó nép nyelve. De milyen beszédek ezek a képek! A virágot és gyümölcsöt ígérő mandulavessző az Isten igéje, a gőzölgő, forró fazék a közelgő veszedelem. S Jeremiásnak hirdetni kell ezeket. Ellenkezésre fog találni, mint minden igazi igehirdető, de neki is szól a parancs, mint mindezeknek is: »meg ne riadj tőlök«, s a biztatás; »én veled vagyok.« Lehet-e akkor félni?

Júl. 12. Róm. 1:18–25. Csel. 13:

13–41. *Jer. 2:1–19.* Micsoda hamisságot találhatnak Istenben azok, akik elfordulnak tőle? Mivel menthetik magokat a névleges keresztyének, ha szívök nem az Uré, hanem a saját bálványaik után járnak? Az élő víz forrása ma még erősebben csörgedez, mióta Jézus kimondotta, hogy: »Ha valaki szomszójáhozik, jöjjön énhozzám és igyék.« (Ján. 7:37.) S mégis hányan ásnak ma is repedezett kútakat! De ezeket utóleri a büntetés, ha meg nem térnek.

Júl. 13. Róm. 2:1–16. Csel. 13:42–52. *Jer. 3:1–20.* Isten az ő iránta való hűtlenséghez a házaseletben elkövetett hűtlenséghez hasonlítja s azért nevezi paráznaságnak. A hűtlen Izrael bálványimádásra adta magát, fa és köisteneket imádozott. S példáját követte Júda is, a kettészakadt Zsidóország másik része. S ez még képmutatással is tetézte a hűtlenség bűnét. Ugy mutatta, mintha visszatérne az Urhoz, de hazodott. Istent követni csak őszinte szívvel lehet. Mindig mellette maradni, vagy ha elfordultunk tőle, teljes szívből megtérni. Kiki vonja le ebből a neki szóló tanulságot.

Júl. 14. Róm. 2:17–29. Csel. 14:1–8. *Jer. 4:1–4; 19–27.* Milyen komoly szó ez: »ha visszatérsz, hozzám térj vissza«. Ne az emberekhez, ne ceremóniákhoz, ne érdekből, ne számításból, hanem magához az Urhoz, hűségben, egyenességben, igazságban. Ne a régi, bűnök tövisével tele élettal, hanem bűnbánat által újra fölszántott szívvel. Ez az Ur szava Izrael népéhez, ez a mai hűtlen keresztyénekhez is. De ki hallgat rá? Nem kell-e a mai hűséges prófétáknak is jajgatniok, mint ahogy Jeremiás jajgatott, mert népe nem hallgatott rá, s a veszedelem egyre közeledett?!

Júl. 15. Róm. 3:1–8. Csel. 14:19–28. *Jer. 5:1–19.* Mélységes fájdalommal látja az Ur, hogy egyetlen hű embert sem talál Izraelben, hogy a főemberek, akik legjobban ismerik Isten törvényeit, a leggonoszabbak. Mindez a sok bűn kihívja az Ur bosszúállását. S mégis, a legnagyobb romlás között sem mondja ki az Ur a végleges ítéletet. Csak az ágakat akarja eltávolítani, de az egész fát nem teszi semmivé, meghagyja a gyökeret. Van még remény Izrael számára, van remény a te számodra is magyar népem, siess megtérni!